

волни и безгрижни радости — и дълго гледахъ снѣга, що буйно се смича по прозореца, като подскриженъ рой пчели и се дави въ гжстата мъгла; и дълго се взирахъ въ тжжния зименъ день... И както пѣкога, кога прѣвъ пжтъ напустнахъ свѣтли селски поляни, печалби по чужди земи да дия, — тамъ на чужбина, тжга по роденъ край изпитахъ— тѣй и сега въ гърди ми се разлѣ нѣщо, що невѣдомо се таи въ диплитѣ на жедна душа и... пакъ дочухъ звѣнливия трепетъ на висналата около ми кристална тишина: — оная потайна, необятна тишина, която само дѣтскитѣ души чуватъ; чийто образъ самъ дѣтскитѣ очи познаватъ и която нѣкога съмъ слушалъ до забрава въ свиденъ бащинъ домъ прѣдъ здрачъ срѣщу празникъ; или кога въ свѣтла пролѣтна нощъ цвѣтѣше старата ябълка прѣдъ тарпазана, съ едритѣ си багрени цвѣтове; или кога прѣзъ топла лѣтна вечерь, срѣдъ нацвѣтѣли, като пламъчета карамфили съмъ очаквалъ млѣчния пжтъ въ тъмни небеса да се бѣгне и лѣхътъ на ароматни карамфили е галилъ душата ми, е опивалъ сърдце съ гжстия си мирисъ. Споменитѣ се прѣлѣха въ сълзи и повдигнахъ кърпичката да се избърша.

Кърпичката трепна, като крило на бѣлъ гълъбъ, въ прѣститѣ ми. Тя ми подшепна нѣщо утѣшително и слѣдъ като изтрихъ сълзи се загледахъ о нея. И дълго мислихъ: по ржката, която е била тѣй грижлива да остави тая кърпичка; за добрината, съ която е изпълнена тая състрадателна душа; за грижата, съ която е приготвила легло, покривки... Мислѣхъ и дирѣхъ причината. И стори ми се, че тая грижа е положена отъ жена, защото само жена може да бжде тѣй нѣжна и внимателна; намирахъ,